ЛИСТОПАД

1987

ISSN 0132-4462

№ 22

перець

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Хто сказав, що в нашій установі не в пошані критика?
Ось перед вами група товаришів, яка постійно мене критикує.

ПИТАННЯ — РУБА!

ПОДЕЙКУЮТЬ, неначе все почалося з отих соціологів. Закортіло їм, гвалт, вибірково перевірити, як випускники бережанських шкіл засвоюють комп'ютерну техніку. Завітали в середню школу села Литвинова, узяли журнал десятого класу, тицьнули пальцем першого-ліпшого в списку, вцілили в учня Н. і запитали, де можна з ним зустрітися. І тут у канцелярії раптом запала довга ніякова пауза. Відтак хтось із присутніх сказав:

— Так Н., значить, теє... у групі продовженого дня.

— Як? Десятикласник?!!

Оточуючі мовчки знизали плечима: так, мовляв, уже сталося, даруйте.

Соціологи у переважній більшості в чудеса, примари й різного роду видіння не вірять. А тому пішли в групу продовженого дня, щоб наочно в усьому переконатися. Десятикласника Н. там не було. Хоч у списках групи він рахувався. І не лише він, а й деякі інші його однолітки. Такі самі малюки-переростки, тобто дев'ятикласники й десятикласники, були виявлені у списках групи продовженого дня в Саранчуківській середній школі...

Далі — більше. У Потуторській СШ одні й ті ж учні третього класу водночас були в списках двох таких груп. У Привітнянській восьмирічці перевіряючі не могли розшукати в «продовжених групах» аж 39 дітей, які за журналами відвідування мали бути того дня присутніми. У Мирнівській і Куропатницькій школах таких присутньо-відсутніх було по 16...

У ряді шкіл району в одну групу продовженого дня без вагання записують і акселератку-восьмикласницю, яка вже прочитала «Хіба ревуть воли...» та «Декамерон», а вечорами потайки від батьків біжить до сільської дискотеки, і кнопку-першокласницю, котра щойно почала відрізняти абетку від таблиці множення і переважно бавиться з ляльками.

До речі, про ляльок. У багатьох «продовжених групах» малюкам бракує ляльок та інших іграшок, і настільних ігор, і спортивного інвентаря. А ще ж, поміж іграми, відпочинком, приготуванням уроків, діти в групах продовженого дня повинні і їсти. У Підвисоцькій восьмирічній школі цю проблему розв'язали просто: більше місяця дітей зовсім не годували. І нічого, вижили, нівроку. У Жуківській восьмирічці малюків годували, але в який саме спосіб, не беруся сказати, бо на 140 учнів з бідою роздобули аж 28 виделок.

Одне слово, чимало дивоглядного можна надибати в групах продовженого дня.

Однак, гадаю, з іграшками і ляльками, брак яких слід віднести на рахунок звичайного нехлюйства та байдужості бережанських освітян, товариші якось дадуть собі раду. Мене, признатися, значно більше заінтригували приписки — там, де очікувати їх не можна було й у найдивнішому сні. Навіщо, питається, вони в школі? Кому вони на користь? Хто в них зацікавлений?

Мобілізувавши свої дедуктивні здібності, я спочатку було дійшов висновку, що вся справа у плані. Адже єдина мета створення таких груп — це зайняти дітей на час, коли їхні батьки на роботі і вдома нема кому за ними доглядати. Яке ж тут може бути планування?

— Ніякого планування нема,— відразу розвіяв мої дилетантські сумніви завідуючий Тернопільським обласним відділом народної освіти А. Й. Романик. — І ніхто не заохочує збільшення кількості таких груп. Але в школах прагнуть мати зайві групи, щоб тримати більше вчителів. Бачите, останнім часом в область щороку надсилають до 300 учителів понад наші заявки. Мусимо кудись прилаштовувати молодих спеціалістів. До того ж, у зв'язку із збільшенням зарплати вчителям, затрималася з виходом на пенсію частина старих педагогів. Їх теж можна зрозуміти.

Так, можна зрозуміти і старих учителів, яким після трудового життя хочеться одержувати більшу пенсію. Можна зрозуміти й керівних освітян, котрим доводиться розхльобувати похибки, прорахунки плановиків, що й з комп'ютерами не змогли вирахувати точну потребу в шкільних педагогах. Можна, нарешті, зрозуміти й те, чому пробуксовує реформа середньої школи. Бо ж про яку реформу мова, коли ми ще зі звичайною «липою» не можемо покінчити?!

Повторюю, з ляльками та іншими іграшками в групах продовженого дня, думаю, справа владнається. Але як викоренити шкідливу звичку шукати вихід із труднощів у приписках? А коли все це коїться на очах малюків і підлітків, які щойно вступають у життя, то стає особливо тоскно.

Бо то вже не іграшки.

О. КРУКОВЕЦЬ.

Тернопільська область.

СЕМЕН ПОЛОВА І ПЕРЕБУДОВА

Мал. А. Василенка

БАЙКИ БЕЗ МОРАЛІ

ДЕФІЦИТ

Був собі Товар як товар, нічим не гірший, а може, навіть трохи й кращий за інших. Та раптом його сховали в потаємний «загашник», під прилавок, і назвали Дефіцитом.

Самому Товарові не дуже подобалося це запозичене ім'я, хоча повага, з якою воно вимовлялося, вселяла почуття гідності і власної значимості: тепер до нього мало хто мав доступ, його майже нікому не показували, зате всі таємниче перешіптувалися про нього: «Дефіцит! Дефіцит!..» І Товарові закортіло саме в такій якості вийти з-під прилавка на люди й на повний голос заявити про себе:

— Я — Дефіцит! Дивіться всі, який я добротний та гарний!

Але варто було йому з'явитися на прилавку — і вже ніхто не називав його цим таємничим іменем.

ЦІННИК

З вигляду нічим не показний Цінник висів на видному місці Товару й без зайвої скромності вихвалявся:

— Ось який я цінний! Я коштую стільки-то й стільки — на мені, бачите, красна ціна надрукована виразними чорними цифрами. Купуйте мене разом з Товаром, який я репрезентую!

І справді, разом з Товаром купили й Цінника, тільки Товар забрали, а Цінник викинули...

Гриць ГАЙОВИЙ.

м. Київ.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— А це у нас... озима кукурудза.
— А-а-а-а.

СУДІТЬ САМІ

ХАБАР І ЙОГО НЮАНСИ

Достеменно відомо, що хабарі дають далеко не всім. На ниві хабарництва, уявіть собі, існує чимало нюансів. Один з них полягає у тому, аби з'ясувати, хто є хто. Відверто кажучи, першаліпша особа аж ніяк не може розраховувати на одержання від оточуючих його співгромадян цього різновиду нетрудових прибутків. Судіть самі: з якого це доброго дива співгромадяни почнуть віддавати свої кровні карбованці невідомо кому? Та ще й невідомо за що. Чи бачили ви, скажімо, таке, аби сусіда ваш по трамваю підсунув вам хабара? Особисто мені з таким феноменом зустрічатися не доводилося. Ліктем у бік штурхонути, аби уперед швидше просувався,— це скільки завгодно. А хабара... Та ніколи в житті. Хто наважиться дати сотню-другу якомусь, скажімо, абстрактному Миколі Кириловичу? Ніхто. Бо нема за що.

Зовсім інша справа, якщо той же самий Микола Кирилович для декого — цілком конкретна величина. Якщо, припустімо, працює він старшим викладачем кафедри Запорізького філіалу Донецького інституту радянської торгівлі. Тут уже окремим особам варто подумати. Адже не секрет, що в даному випадку від конкретного Миколи Кириловича Педана залежать як стійкі знання, так і тверді оцінки багатьох студентів вищеозначеного навчального закладу.

Кажуть, що одного чудового (а може, й не дуже) дня саме над цим і замислився в аудиторній тиші М. К. Педан. І, уявіть собі, дійшов філософської (бо викладав він саме філософію) думки: гроші — не пахнуть. Наука, мовляв, наукою, а всякий студент у всякі часи мріяв про успішні оцінки у заліковці. Зваживши на цю обставину, старший викладач одночасно з посівом розумного, доброго, вічного заходився збирати врожай, аби поповнити свій сімейний бюджет за рахунок недбалих студентів. Справа ця виявилася нехитрою.

Оскільки далеко не всі його підопічні студенти чітко засвоїли геометричний метод у філософії нідерландського мислителя Б. Спінози, деякі з них губилися у таких категоріях, як форма і зміст, не кажучи вже про закон зворотнього відношення, старший викладач досить оперативно поспішив скористатися з цього. Він просто, не завдаючи собі зайвого клопоту, на екзаменаційних сесіях ставив таким невдахам «незадовільно».

— Те-ек, голуби мої,— при цьому скрушно хитав головою Микола Кирилович. — Зі знаннями у вас справи кепські. Думати треба.

І невдахи гарячково починали думати. Виходу не було, крім одного. Еге ж, знову йти до прискіпливого Миколи Кириловича. Але вже не з порожніми руками. Бо, як встановило слідство, майже весь інститут відав, що порожні руки діяли на М. К. Педана гнітюче. А коли в руках студента (студентки) був акуратний конвертик, старший викладач мінявся просто на очах.

— Ну, якщо так... — лагідно посміхався тоді філософ, ховаючи до кишені вищеозначений конверт з грошовими знаками (такса за позитивну оцінку коливалася від 25 до 50 крб.). — Тепер і я відчуваю, що зі Спінозою і Гегелем ви на приятельській нозі. Дерзайте й далі в такому ж дусі.

І студенти (студентки) дерзали. Внаслідок чого портмоне хабарника лише за одну сесію розбухало так, що це впадало у вічі не лише студентам, але й керівникам філіалу. Принаймні, повинно було впадати. Та, на жаль, ніхто до часу на ті витівки старшого викладача реагувати не збирався. Аж поки М. К. Педан не наблизився впритул, а потім і міцно сів на тверденьку лаву підсудних.

Не в суцільному вакуумі діяв й інший хабарник — завгар колгоспу «Дружба» Бердянського району Анатолій Андрійович Рябоконь. Щоправда, на відміну від викладача завгар був вельми далеким від філософських наук. Зате свого часу пройшов певний курс юридичних. Працюючи старшим товарознавцем Бердянської станції технічного обслуговування, Анатолій Андрійович досить енергійно скуповував, а потім перепродував автомобілі практично всіх марок. Суд належним чином оцінив неабиякі здібності Рябоконя в питаннях спекуляції і засудив його до чотирьох років позбавлення волі. Та на цей біографічний факт у колгоспі «Дружба» ніхто не звернув уваги. Кримінального злочинця призначили завідувати гаражем. Якщо раніше Рябоконю доводилося спекулювати лише приватними автомашинами, то в колгоспі він переключився на суспільний транспорт. За певну винагороду Рябоконь закріплював колгоспних водіїв за новими машинами, які одержувало господарство. Завгар не цурався ніяких різновидів підношень. Як гроші, то давай і гроші. Пальта, хутряні шапки — давай і їх. А якщо хтось із водіїв підкине у вигляді презенту ящичок коньячку, то і його брав прихильно. Траплялося навіть таке, що деякі водії відробляли борг на присадибній ділянці меткого завгара. Пололи, косили, садили... Про це відав усенький колгосп. За винятком (ну, що тут поробиш!) керівників господарства.

Буває ще й так. Служив у окремому дивізіоні дорожньо-патрульної служби УВС Запорізького облвиконкому інспектор ДАІ Іван Миколайович Савчук. Якось на трасі Дніпропетровськ — Запоріжжя зупинив він «Москвича», яким керував водій Лисенко.

— Тю, та від тебе горілкою тхне, наче з бочки,— цілком резонно обурився Іван Миколайович. — Від'їздився, дорогенький. Гони права.

Водієві нічого не лишалося, як передати посвідчення до рук охоронця дорожнього порядку.

— Втім... Є один варіант,— натякнув інспектор. — Давай сотню. І все буде шито-крито. Ти — не пив. Я — не зупиняв. Знаєш, як у тій пісні: «Вам налево, мне — направо. Ну и до свидания».

Гадаєте, урочисте вручення хабара відбулося десь у посадці чи в глухому закутку обласного центру? Боже збав. Навіщо ховатися? Савчук призначив побачення на одинадцяту годину прямісінько біля парадних дверей державтоінспекції. Що ж тут такого? Усі, мовляв, тутечки свої.

Отже, як ми вже з вами переконалися, один із головних нюансів хабарництва полягає в тому, кому дати. І скільки. А другий, але не менш важливий,— це з'ясувати, чи не бачить високе начальство усіх цих оборудок насправді, чи тільки вдає, що не помічає. А це, як самі розумієте, далеко не тотожні речі.

І. ЛАГОЗА.

Запорізька область.

Михайло ПРУДНИК

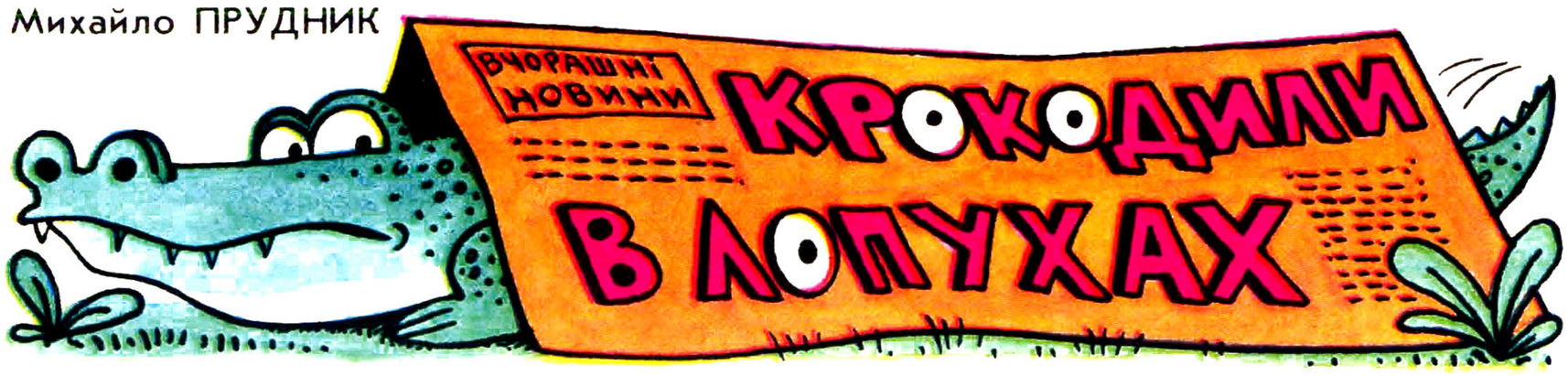

(ДИСКУСІЯ З ПРИВОДУ БУДІВНИЦТВА ОДНОГО КАНАЛУ)

«Шановні читачі!

Багатьох з вас, безумовно, цікавить проблема охорони навколишнього середовища взагалі і будівництва каналу Очеретянка — Закрай. Одні стверджують, що нічого з бороною їхати по воду, а ціпом рибу ловити, інші наполягають — треба будувати! Оскільки серед учених, природоохоронців, економістів немає спільної думки, ми вирішили запросити до розмови читачів нашої газети. Чекаємо листів.

На конверті не забудьте зробити помітку: «Бути чи не бути?»

Газета «Вчорашні новини»,
20 вересня.

* * *

«Дорога редакція!

Прочитав вашу газету за 20 вересня і обурився — чому Очеретянка — Закрай? Ми звикли думати вузько. Де розмах?! Невже забулися, що у нас найбільша доменна піч, найпотужніший криголам?! У нас мусить бути усе най... най... най... Принаймні — найбільше! А тому — якщо будувати, то будувати! З розмахом! Пропоную — замість каналу Очеретянка — Закрай — канал Очеретянка — Міссісіпі! Ідея тягне на Нобелівську премію, яку я планую передати у фонд будівництва.

К. К. Д-КВА,
постійний учасник
ваших дискусій».

«Вчорашні новини», 1 жовтня.

* * *

«Шановна редакція!

Втретє пишу вам, що у нашому будинку на восьмому поверсі ось уже майже рік немає гарячої води. Труби свистять, наче в органі. Але ж у нас не будинок композиторів і нікому не потрібна така музика. Нам потрібна гаряча вода! І якщо ми задумали будувати канал Очеретянка — Ніл чи Очеретянка — Міссісіпі, то чи не можна таким чином вирішити і проблему гарячого водопостачання. Якщо це так, то вже завтра треба приступити до будівництва каналу!

С. П. РОЗУМНА,
домогосподарка».

«Вчорашні новини», 14 жовтня.

* * *

«Дорога редакція!

Ніколи так не сміявся, читаючи вашу газету, як після замітки домогосподарки, а точніше, домобезгосподарки С. П. Розумної. Вона вважає, що вода у Міссісіпі тепла і, проклавши канал, ми зможемо вирішити навіть проблему гарячої води у багатьох населених пунктах. У населених пунктах — може й можна. А от у С. П. Розумної — ні! Бо це я, її сусід, який живе поверхом нижче, перекрив воду. А як міг вчинити інакше, коли вона вже двічі робила мені потоп, а ремонтувати після цього квартиру не збирається?

С. ГУСАРЧУК,
сусід С. П. РОЗУМНОЇ».

«Вчорашні новини» 1 листопада.

* * *

«Ура!

Нарешті прочитав у вашій газеті оригінальну думку з приводу будівництва каналу. Згоден з постійним учасником вашої дискусії К. К. Д-квою, який за Очеретянку — Міссісіпі. Сміливо! Оригінально! Дотепно! Це ж можна уявити: в нашій Очеретянці тепер будуть і крокодили. Я по телевізору бачив — їх у Міссісіпі аж кишить. Ну, живі тобі портфелі плавають.

Мене тільки інше непокоїть — як же канал буде текти через океани з Міссісіпі в Очеретянку? Я проконсультувався тут у своїх знайомих, так вони мене заспокоїли. «Наші,— кажуть,— все можуть». А я думаю, якщо по трубі, то чи не позначиться це на здоров'ї крокодилів. Можливо, їх краще транспортувати пароплавами?

М. МІШОК-ЧУВАЛЕНКО,
майже старший бухгалтер».

«Вчорашні новини»,
19 листопада.

* * *

«Товариші з газети!

Перед тим як будувати канал Очеретянка — Міссісіпі, хочу запитати, а чи достатньо у тих річках мазуту і різних нафтопродуктів? Я кілька днів тому заправив свого «Запорожця» «водою» з Очеретянки, біля Вітрянівського нафтопереробного комбінату. І знаєте, обігнав «Жигулі» і «Ладу». Якби остання не належала державтоінспекції, то і «Волги» пихкотіли б у мене далеко позаду. Тому хочу сказати, якщо Закрай чи Міссісіпі мають гірше октанове число, то з тим каналом нічого і голову морочити. Ну, а якщо там тече достатньо мазуту, тоді канал слід підключити до одного з наших нафтопереробних заводів. Бо з бензином сьогодні туго.

Г. ГАМУЗ,
автолюбитель».

«Вчорашні новини»,
26 листопада.

* * *

«Дорогі і рідні кореспонденти!

Велике вам спасибі! Передплатила «Вчорашні новини» на наступний рік. Це ж дякуючи вашій дискусії, мені вдалося вивести на чисту воду мого сусіда С. Гусарчука, який, до речі, не сплачує аліментів, а вночі слухає «Бібі-сі» і варить самогон. Я вже просигналізувала куди слід... Але у мене не йде з голови проект каналу Очеретянка — Міссісіпі. Дуже, знаєте, непокоїть: чи налагодить наша промисловість випуск засобів проти крокодилів, коли вона он проти молі нічого придумати не може.

С. П. РОЗУМНА,
вдячна домогосподарка».

«Вчорашні новини», 10 грудня.

* * *

* * *

«Шановна редакція!

Я коротко. Згоден з постійним учасником дискусій К. К. Д-квою (чи не ваш це, часом, співробітник?). Якщо будувати, так будувати! Канал Очеретянка — Міссісіпі — те що треба! Це позитивно позначиться на нашому кліматі. Але до цього ми вже сьогодні повинні готуватися. Не уявляю, що крокодилам буде затишно на березі серед наших лопухів. Тому треба негайно подбати про саджанці пальм, ліан, бамбуку... А, можливо, навіть і баобаба. Щоб не соромно було перед нащадками. Вони лопухів не пробачать!

Т. СЕСТРЯЧЕНКО,
батько майбутніх дітей».

«Вчорашні новини», 20 грудня.

* * *

«Друзі!

Хочу через газету обняти і розцілувати Т. Сестряченка, батька майбутніх дітей. Його діти зможуть ним гордитись! Хочу розцілувати також інших учасників дискусії.

Тепер щодо труби через океан. Вона мусить бути суднохідна. Уявляєте, велика прозора труба, а в ній океанські лайнери, сухогрузи, танкери... Правда, здорово! І ніякий шторм не страшний! Я за трубу!

І. ХОРОШОК,
кочегар».

«Вчорашні новини», 29 грудня.

ВІД РЕДАКЦІЇ:

Ось і завершується наша дискусія. Вона була гарячою і принциповою. Не всі листи ми змогли надрукувати, не з усіма можемо погодитися. І це зрозуміло. Так воно й повинно бути.

В дискусії взяло участь: пенсіонерів — 13,6%, учнів — 5,66% (це свідчить про зростаючий інтерес молоді до наших проблем), студентів — 8,5%, учених — 11,83%, краєзнавців — 4%, працівників міністерства зовнішньої торгівлі екваторіальної країни С, які були у нашому місті проїздом). Поставимо поки що крапку. Хоча, самі розумієте, крапку ставити рано.

Бути чи не бути каналу Очеретянка — Міссісіпі?

Як кажуть у компетентних колах, поживемо, побачимо.

ВІДДІЛ НЕРОЗВ'ЯЗАНИХ ПРОБЛЕМ
ГАЗЕТИ «ВЧОРАШНІ НОВИНИ».

Мал. О. КОХАНА

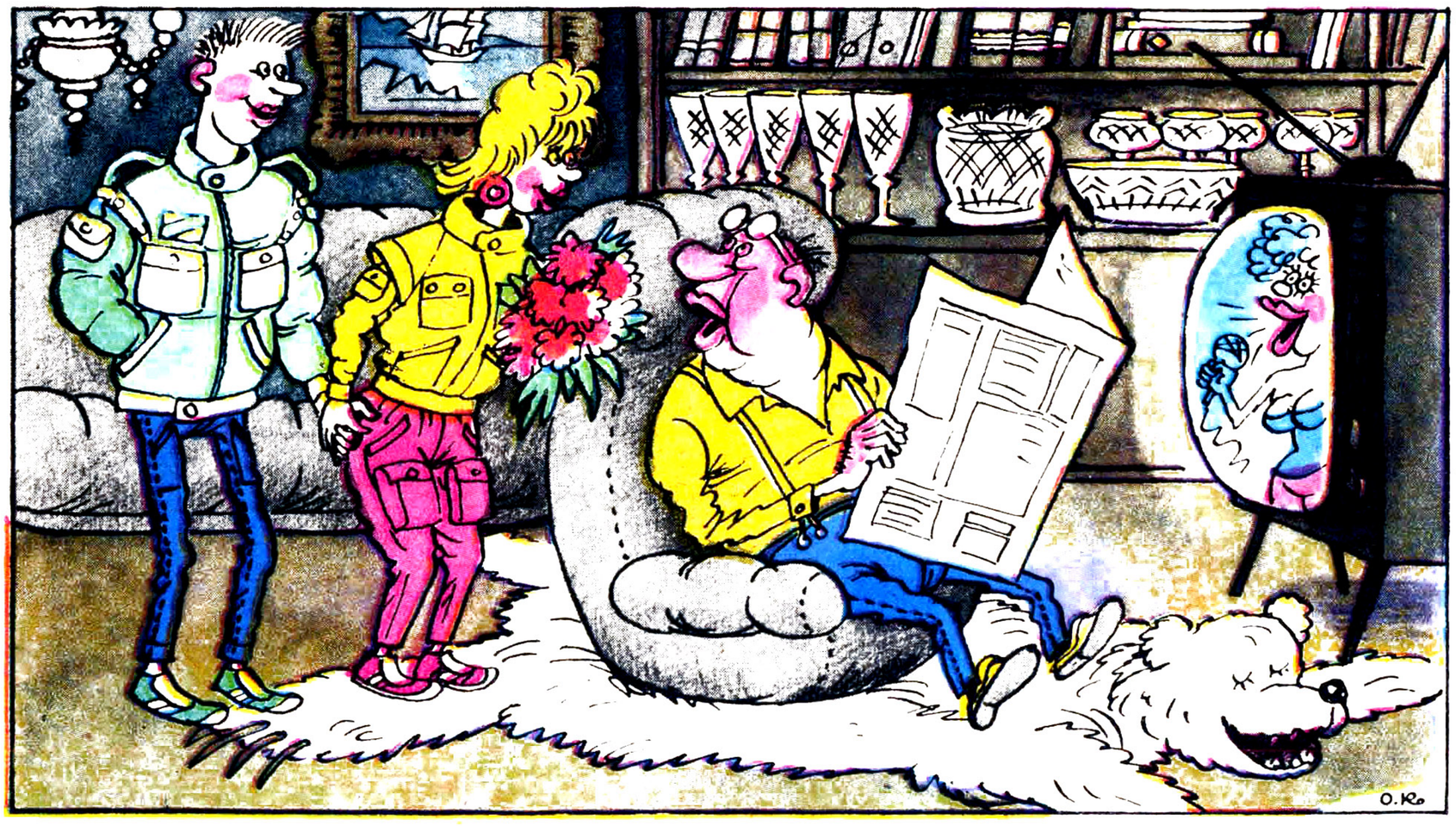

— Тату, Ігор пропонує мені руку і серце.
— А де в нього є рука?

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Зачекаємо півгодини: якщо ноги не протягне, можна з цих курчат «табака» готувати.

ОСОБЛИВА

УСМІШКА

Не знаю, як кому, а мені з дружиною поталанило: вона в мене особлива. Не вірите? Запитайте в людей.

Ось учора були ми на концерті. Театр, як відомо, починається з вішалки. Якраз коло неї моя люба і влаштувала справжню виставу, а точніше — увертюру до вистави.

— Чому у вас черга? — запитала у гардеробниці.

За мить вона була за бар'єром і показала, як слід працювати.

До залу ми увійшли під бурхливі оплески і схвальні вигуки публіки. Балерина на сцені збилася з темпу через галас, зчинений глядачами, і моїй голубоньці довелося випурхнути на сцену і швидко увійти в роль лебідки.

Потім вона допомогла співакові доспівати арію Ленського, а жонглеру — дожонглювати двопудовими гирями.

Народ був у захваті.

А по дорозі додому моя кохана встигла ще пояснити водієві автобуса правила вуличного руху. І так при цьому присоромила його, що він, бідолаха, розгубився — і автобус виїхав на тротуар.

Міліціонер на перехресті голосно засвистів.

— Хто так свище? — спитала його моя лагідна

Ту ніч ми провели не вдома, а в міліції. Але я анітрошечки не сердився: ну, трохи захопилась, перевищила свої повноваження. Є за нею такий гріх... Але ж не можна вимагати від жінки, щоб вона зовсім не мала ніяких вад...

Семен МАНІН.

ФРАЗИ

● *Щоб стати Геростратом, досить спалити храм. Щоб стати Гоголем, недосить спалити рукопис.*

Валерій ВОРОНЦОВ.

● *Від деяких звітів до фантастики — один крок.*

Валерій ГУЛОВИЧ.

● *І числом воювати потрібно з умінням.*

● *Золоті руки рідко бувають у золоті.*

В. СТЕПАНОВ.

Голово-тяпство на фоні... 107%

Люблю афоризми!

Згустки, так би мовити, вікової людської мудрості. Кілька слів — і все ясно. От наприклад: «На помилках вчимося». Прекрасний вираз! Дає величезний простір для маневру. Застукали вас, скажімо, з мішком дерті на спині, який ви саме передислоковуєте з громадського складу до рідного хліва,— ну що ж, пардон, товариші, помилочка вийшла: дорогу переплутав! Хотів у колгоспний свинарник відтарабанити, фуражирам допомогти, а воно, знаєте, ніч темна, чортійба-куди йти... Тільки по запаху й орієнтувався. Простіть, от, їй-богу, більше не буду.

І часом прощають. Іди, кажуть, та більше не помиляйся.

Але це так, для прикладу. У даному разі йдеться про факти звичайнісінького будівельного нехлюйства, яке в нас давно уже стало «притчею во язицех». Хоча, коли візьмеш та глянеш на подібні «фактики» з висоти пережитих людських трагедій,— якось часом не по собі робиться...

В інституті «Полтаваагропроект» прекрасно знали для кого вони виконують дане їм термінове замовлення: спроектувати нове селище в районі Згурівки на Київщині. Так-так, саме для тих, хто позбувся рідних осель в результаті чорнобильської аварії.

Розробкою цього проекту керував сам заступник директора інституту Юрій Миколайович Саєнко.

І спеціалісти Полтавського облагробуду чудесно відали, що й для кого вони будують. І тут, зверніть увагу, сам заступник керуючого Павло Васильович Остапенко взяв на себе особистий контроль за спорудженням нового мікрорайону.

А тепер давайте простежимо, що ж вийшло з цього благородного задуму. Надамо слово Т. О. Ковшун — одній з тих, хто обживає збудовану для неї оселю.

— Звичайно, добре,— каже вона,— що люди отримали хоч сякий-такий притулок. Але ж погляньте: такого відвертого бракоробства давно не доводилось бачити. Нові будинки тут же дали усадку, потріскалися. У вікна зимою сніг залітав, а стеля промерзла наскрізь. Не кажу вже про дахи: руберойду під шифером немає, тому і в дощ, і в сніговицю зі стелі нас поливає холодний душ...

Перерахувати все те, чого не зробили й недоробили халтурники, просто немає змоги. Для повноти картини залишається хіба ще додати, що погреби в нових житлах перетворилися на резервуари для дощових вод: прив'язуючи проект до місця, полтавські проектанти не передбачили водовідводів. Помилочка вийшла у них така невеличка...

У № 23 «Перця» за минулий рік ми, пригадуєте, вже наводили аналогічний факт будівельного безсоромства. У фейлетоні «Спекуляції на ситуації» йшлося про те, яку страхопудну споруду під виглядом житлового будинку стеліпали для чорнобильців у м. Бєярці обухівські будівельники, а заступник голови Києво-Святошинського райвиконкому М. П. Павелко, як голова приймальної комісії, з легким серцем прийняв оту новонароджену напівруїну з оцінкою «задовільно». Він, бачите, точно знав, що в цьому будинку йому самому мешкати не доведеться... Оцінку діям М. П. Павелка та обухівських бракоробів уже дали Київський обком партії та Києво-Святошинський виконком районної Ради народних депутатів, про що ми повідомляли у № 15 «Перця» за цей рік. Але тоді думалося, що це — унікальний, поодинокий випадок душевної черствості до людей, які пережили трагедію. Справді-бо, гадалося, важко будь-якій мислячій людині на фоні такої події не задуматися і не вжахнутися — до чого може призвести байдужість, самозаспокоєння, любов до передчасних переможних реляцій... І не зробити всього, що належить, аби хоч якось, хоча б частково полегшити долю потерпілих від чийогось злочинного нехлюйства.

Виявляється, не всі ще задумалися і вжахнулися. Виявляється, довго ще доведеться достукуватися до деяких залізобетонних душ, яким близька і рідна лише благополучна цифра у звіті і випливаюча з неї квартальна премія, а на все інше й на інших усіх — наплювати.

В. БОЙКО.

Київська область.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

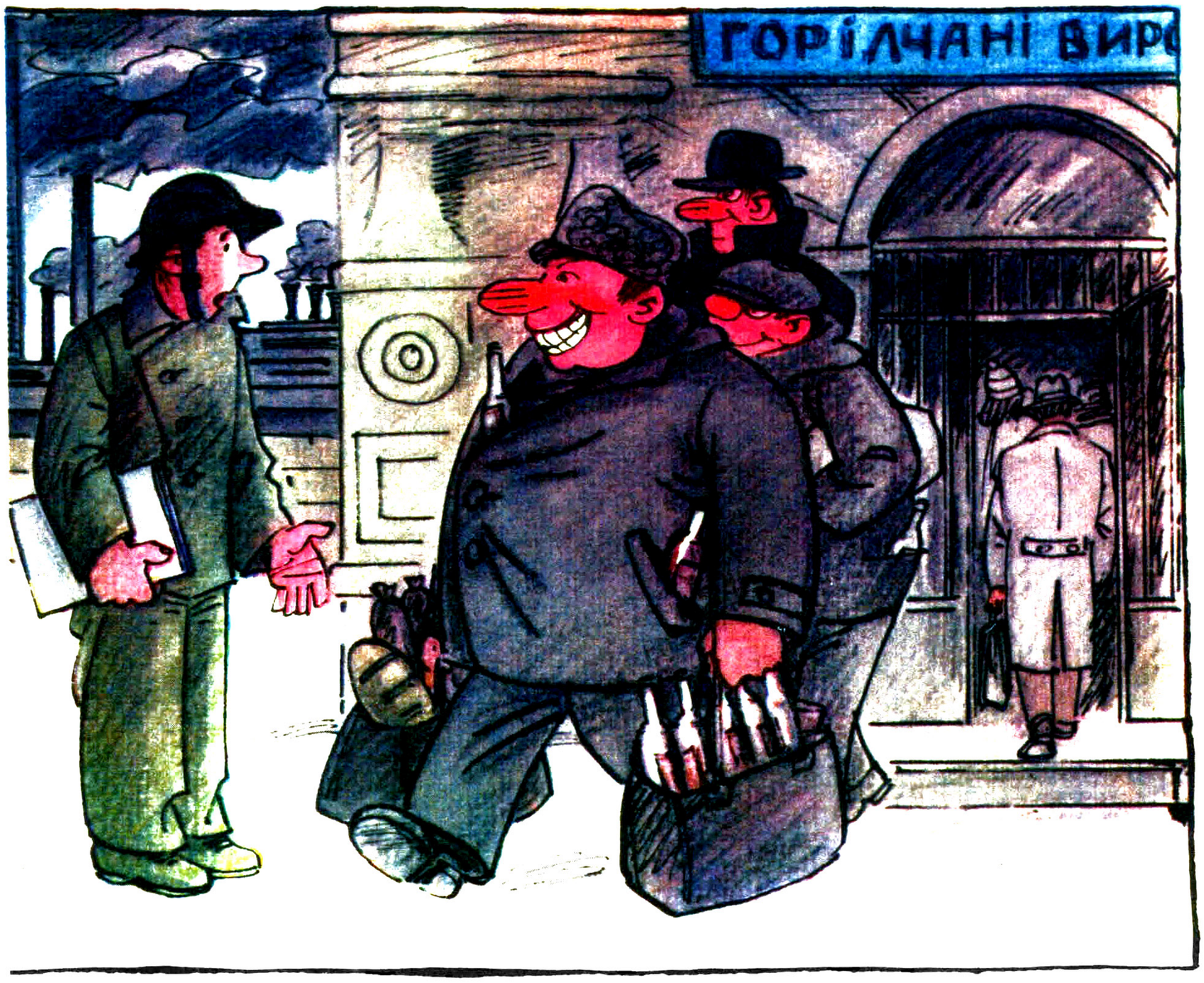

— Завтра не чекай мене на роботі, майстер! Мені лікарняний обіцяють.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Чого це він за тобою ув'язався?
— Та благає мене на роботу влаштуватися.

Валентин ЛАГОДА

«ИМЕЕТ МЕСТО»

Ганебний брак
в нас викликає лють,
ми скаржимось у пресу, в трест.
А з тресту —
не спростувати ж факт,
хоч верть, хоч круть —
байдуже, незворушно визнають:
«Имеет место».

Лікарню припинили будувать,
бо вчасно не поставили азбесту.
Суміжники ж —
трестовикам під стать
навчилися безжурно визнавать:
«Имеет место».

Надовго запізнились поїзди
з Баку, з Уфи,
з Дніпропетровська, з Бреста.
Киває міністерство з висоти:
— Так, так! Це явище, як не крути,
«Имеет место».

Вселяється зятьок у новий дім,
просунутий без черги
важним тестем.
На критику ж відповідають всім,
наводячи на беззаконня грим:
«Имеет место».

На м'ясокомбінаті в нас біда.
Ми несунів
відкритим криєм текстом.
Дирекція ж —
спокійно спогляда
і визнає, і згодна:
«Иногда
имеет место...»

Відписки, паперова метушня,
байдужість,
бездіяльне визнання —
все те,
що заслуговує протесту,
що треба корчувати нам до пня,—
у багатьох місцях
до цього дня:
«Имеет место».

Спрямовані прямісінько в архів,
Летять відписки, як осіннє листя,
А діла ж — ні на йоту у відписці,
Яку з холодним серцем хтось строчив.
Пора таких от горе-діячів
Позбавить місця!

НАДОПТИМІСТИЧНИЙ РЕДАКТОР

ЖАРТ

Прочитав мої редактор
Вірші і жахнувся:
— Гумористе! Ти, я бачу,
Дуже замахнувся.
Де вони, ті наркомани?
Де оті п'яниці?
Може, й є, не суперечу,
Тільки ж — одиниці.
Пишеш: «Гроші у дружини
Витягли в трамваї...»
Та злодюг і хуліганів
Вже давно немає!..
— Та невже?! — і тисну руку
За відрадні вісті.
...А редактора в той вечір
Роздягли в під'їзді.

Микола СЛЬОЗКО.
м. Миколаїв.

Склянка з золотим обідком

ГУМОРЕСКА

Тьотя Даша склянку розбила. Розбила ненароком. Цілком випадково. Несла Мусію Оверковичу обідній чай, однією рукою двері приймальні відчинила, а другою трішечки піднос нахилила. А склянка, ніби жива, полетіла на підлогу. І — на друзки. Для тьоті Даші — Дарини Андріївни — конфуз. Стільки років в установі працює, стільки тих склянок переносила, авторитету непохитного в колективі зажила, а тут — на́ тобі! Стара стала чи що? Так ніби ж старається, місцем дорожить.

— Що робити? — розгублено звернулась до секретарки. — Така біда. Це ж державне майно загубила. Збитків завдала.

— Принесіть Мусію Оверковичу чаю в іншій склянці,— порадила секретарка,— а тоді підіть до Забрьохи, до заступника по господарчій частині, розкажете йому. А він уже це діло якось влаштує.

Пішла Дарина Андріївна до Забрьохи. Винувато голову схилила.

— Ви до мене? — Забрьоха до всіх так звертався: «Ви до мене?»

— До вас.

— У якій справі?

— Біда,— ледь вимовила Дарина Андріївна.

— Вдома? На роботі? — суворо запитав Забрьоха.

— Тут. На роботі,— схлипнула Дарина Андріївна. — Несла Мусію Оверковичу обідній чай, а склянка якось посунулась і... полетіла.

— Вона що — горобець? — різонув поглядом тьотю Дашу Забрьоха.

— Винувата,— геть зніяковіла Дарина Андріївна.

— Ви хоч зрозуміли, що це державне добро? — стрельнув запитанням Забрьоха. — Склянка не проста. Не якийсь там гранчак, а тоненька, з золотим обідком.

— Розумію,— визнала свій промах Дарина Андріївна. — То я відносно того, щоб відшкодувати. Може, таку дістану, а ні — вартість сплачу. В шестикратному розмірі.

— Треба буде, то й сплатите! — погрозився Забрьоха. — Щоб знали, як добро берегти! Вдома, сподіваюсь, ви склянок не б'єте, а тут!.. Словом, ідіть! Розберемось!

Пішла, опустивши голову й руки, вразлива Дарина Андріївна. Що то буде? Чим все це обернеться?

А Забрьоха, не відкладаючи на потім, до Мусія Оверковича подався. Щоб доповісти, проінформувати та й рішення якесь прийняти.

— Напевно, вже знаєте, Мусію Оверковичу, якого коника викинула сьогодні тьотя Даша? — люб'язно привітавшись, запитав Забрьоха.

— Якого ще «коника»? — сьорбаючи гарячий запашний чай, поцікавився Мусій Оверкович.

— Склянку розбила. Вашу. Ну, ось ту, з золотим обідком.

— А це хіба не та? — поставив склянку Мусій Оверкович. — Ніякої різниці не бачу.

— Різниці ніякої, але не та,— скрушно зітхнув Забрьоха. — Доведеться списати. Ехе-хе!

— То ви на одну склянку комісію будете створювати? — звів брови Мусій Оверкович. — Це ж смішно.

— Та воно й справді смішно, а що робити? — розвів руками Забрьоха. — Державне майно.

— Може, там у вас є ще щось таке, щоб списати, то вже за одним рипом,— знову сьорбнув чаю Мусій Оверкович.

— Та є,— зрадів такій нагоді Забрьоха. — Є там всілякого хламу. То дозволите?

— А чого ж. Оскільки вже будете витрачати папір на списання однієї склянки, то й все інше туди.

— Як відносно комісії? — виструнчився Забрьоха.

— Самі там підберіть. Тільки так, щоб людей від роботи не відривати.

— Слухаю! — козирнув Забрьоха. — Негайно все зроблю, як ви велите.

За кілька хвилин він уже сидів за своїм службовим столом і, схилившись над аркушем паперу, захоплено писав: «Акт. Ми, що нижче підписались...» А далі йшов детальний перелік майна, що підлягало списанню: «Стільців старих, з м'якою оббивкою — 12 штук, столів однотумбових, канцелярських — 4 штуки, диванів з бордовою оббивкою — 2 штуки, доріжка килимова, на капроновій основі — 16 метрів, шафи — 3 штуки, вішалки дерев'яні, стоячі — 3 штуки, лампи настільні, з абажурами — 4 штуки, гардини на вікна, з лілія́ми — 6 пар. Всього на суму...»

Забрьоха підсунув калькулятор, швиденько пробіг пальцем по цифрах і побачив підсумок: 567 карбованців 93 копійки. Залишилося подати рукопис на машинку, щоб видрукувати його у трьох примірниках. Та раптом він згадав, що в переліку майна на списання нема злополучної посудини, розбитої тьотею Дашею. Забрьоха тут-таки знайшов місце в акті і дописав: «склянка з золотим обідком — 1 штука. Ціна — 12 копійок»

Виправивши загальну суму, Забрьоха пішов до друкарки. А за годину, з підписаним комісією актом, він знову був у Мусія Оверковича. Щоб завізувати.

Мусій Оверкович не без інтересу прочитав акт і дещо здивовано запитав:

— А що ви робитимете зі списаним майном?

— Належить спалювати,— мовив Забрьоха.

— Ви що?! — жахнувся Мусій Оверкович. — І всі так чинять?

— Ні, не так. Роблять зовсім інакше,— пояснив Забрьоха. — За актом майно ніби знищено. А фактично... Ха-ха!

— Ну, ну! — полегшено видихнув Мусій Оверкович. — Це ж безглуздя й кричуща безгосподарність — знищувати речі, які ще служитимуть багато років. Тільки в іншому місці.

— То я, з вашого дозволу,— вигукнув зраділий Забрьоха,— розпоряджуся, щоб їх перевезли до вас на дачу.

— Себе ви, сподіваюсь, не забудете? — Мусій Оверкович по-дружньому підморгнув до Забрьохи.

— Ну, якщо там лишиться, то вже якось...

Далі пішло обговорення розподілу майна в деталях.

— А як бути з тьотею Дашею? — під кінець запитав Забрьоха.

— А ось так,— перейшов на офіційний тон Мусій Оверкович. — Можна за цей місяць позбавити її преміальних. А ні, то хоч догану оголосити.

— Справедливо! Дуже справедливо! — підтримав думку Забрьоха. — Людей треба привчати, щоб знали, як народне добро берегти.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

м. Київ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Треба тут протокол скласти. Одна старушенція намагалася поцупити ящик. Каже, для квітів треба.

Вітаємо ювілярів!

Дружній шарж В. СОЛОНЬКА.

Письменника-сатирика Олександра ЛУК'ЯНЕНКА з його 60-літтям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

Гумориста Ігоря АРТЕМЧУКА з його 50-літтям.

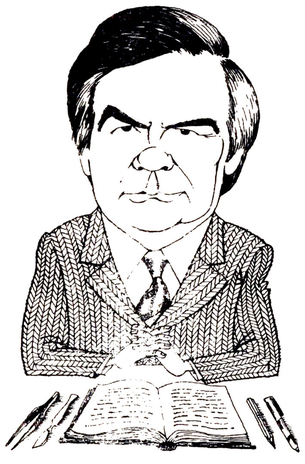

Дружній шарж В. СОЛОНЬКА.

Критика Юрія ЦЕКОВА з його 50-літтям.

ГУМОРЕСКА

КОМПРОМІСНИЙ ВАРІАНТ

Семен Кирикович Свирбиченко повернувся з главківської наради до рідної своєї контори дещо спантеличений вказівками, що їх він одержав від високого керівництва. Не уявляв навіть приблизно, як підступитися до їх виконання.

За багато років перебування на посаді начальника «Рембутторги» звик до вказівок, так би мовити, глобального масштабу. Виступав, приміром, котрийсь із керівників главку і закликав Свирбиченка та його колег докорінно поліпшити роботу, підвищити рівень вимогливості, домогтися ще вищих показників.

Була в тій глобальності заколисуюча сила. Перед учасниками багатолюдної наради розкривалися якісь дивовижно ясні обрії, вимальовувалися далекосяжні перспективи. В їхніх серцях зроджувалася свята віра в те, що все недовиконане буде нарешті перевиконане і навіть переперевиконане. Щоправда, невідомо, в який спосіб.

У Свирбиченка іноді з'являлося дивне бажання негайно схопитися з місця й бігти куди-небудь у невідомому напрямку, щоб оперативно вирішити питання поліпшення і підвищення. На жаль, йому ніколи не вдавалося втілити свої наміри в життя.

Наради отими масштабними закликами не закінчувалися. Після виступу главківського керівництва на трибуні з'являлися Свирбиченкові колеги. Вони запевняли, що неодмінно все поліпшать, підвищать, ще й перевиконають.

Коли все закінчувалося, бажання бігцем взятися за виконання глобальних завдань не те щоб зникало зовсім, а ставало не таким уже гострим і невідкладним. Ясні обрії, далекосяжні перспективи, звичайно, вабили до себе, але водночас з'являлося розуміння того, що до них можна простувати без зайвого поспіху.

І от сьогодні на нараді вперше за багато років ніхто нікого чомусь не закликав щось поліпшувати й перевиконувати. Коротко й недвозначно зажадали від усіх присутніх скоротити штати.

Після цього, само собою, бігти нікуди не захотілося. Свирбиченко довго й напружено міркував над тим, що б усе оте означало. Ні до чого не доміркувавшись, він звелів секретарці гукнути свого вірного заступника Ларивона Пересядька і поставив цю проблему перед ним.

— Слухай, Ларивоне, треба скорочувати штати.

Пересядька аж пересмикнуло від тієї несподіваної пропозиції.

— Та ви що, Семене Кириковичу!.. Та ви що! Ми й так не встигаємо на всі скарги вчасно відповідати. Хто це вам таку дурницю запропонував?

— Ти це кинь, Ларивоне! Не розкидайся такими словами! — аж засичав на заступника Свирбиченко. — Думати треба, а не ляпати! Це тобі не дурниці, а вказівка згори. Її виконувати треба. Ти мені пропозиції давай, а високе керівництво я тобі в моїй присутності критикувати не дозволю.

— А я хіба критикую? — негайно зрікся своїх слів Пересядько. — Я до високого керівництва завжди з належною пошаною ставлюся. Якщо воно щось каже, то я завжди готовий усе виконати в повному обсязі. Я ж думав, то хтось із наших таку дурницю вигадав. А якщо високе керівництво,— то воно, звісно, зовсім навпаки.

— Що навпаки? — спробував уточнити Свирбиченко.

— Навпаки, то виходить не дурниці, а мудра й своєчасна вказівка.

— Як же це так виходить?..

Семен Кирикович намагався заглибитися в хитромудрі логічні побудови свого заступника. На щастя, йому це зробити не вдалося, тож перейшов до конкретних справ.

— Ти не крути, Ларивоне, а давай пропозиції.

— Будемо скорочувати Рогачівського,— блискавично зреагував на вимогу начальника Ларивон Леонідович.

— А що той Рогачівський у нас робить?

— Та що він там такого робить? На скарги відповідає. Ще й запізнюється з відповідями. Не встигає, мовляв. Гнати його давно час.

— А хто ж на скарги відповідатиме? — поцікавився Свирбиченко.

Та Пересядько вже оговтався і був готовий до відповідей на будь-які запитання.

— Створимо спеціальний відділ. Нас за зволікання критикують, на погану роботу з листами вказують. Отож треба якось на ту критику відреагувати. Конструктивно й перспективно.

— Однак від нас вимагають скорочення штатів,— нагадав керуючий «Рембуттарою». — А ти хочеш відділ новий створити.

— Ми й скоротимо Рогачівського,— впевнено викладав свою програму Пересядько. — Скоротимо сьогодні ж. Оперативно, так би мовити, виконаємо вказівку. Подяка нам за оперативність забезпечена. Не сумнівайтеся. Може, й у наказі по головному управлінню відзначать. А завтра створимо спеціальний відділ по роботі із скаргами. Для початку, я думаю, ми туди чоловік п'ять посадимо. Заввідділом, заступника, секретарку, консультанта, юриста, економіста широкого профілю, перекладача з іноземних мов.

— Чекай, чекай, Ларивоне,— схопився з місця Свирбиченко. — По-перше, це вже у тебе не п'ять, а сім працівників виходить. А по-друге, на біса нам перекладач з іноземних мов? Ми ж із тобою на експорт не працюємо.

Та Пересядька спинити вже було неможливо.

— Семене Кириковичу! Боже мій, Семене Кириковичу! Хіба ж не зрозуміло? Таку справу починаємо, і щоб через якусь там зайву одиницю вона захиріла? Нам під скарги не п'ять — двадцять п'ять одиниць можна вибити. А про експортні наші зв'язки, про світовий ринок нам уже сьогодні треба думати. Поки не пізно.

— Що ж, у цьому щось є,— капітулював Свирбиченко. — Тільки давай обійдемося без експорту. Готуй накази про скорочення Рогачівського і створення спецвідділу. Без перекладачів.

— Як скажете, Семене Кириковичу, як скажете, так і буде,— неохоче погодився на компромісний варіант Ларивон Пересядько.

Олександр МІРОШНИЧЕНКО.

м. Київ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

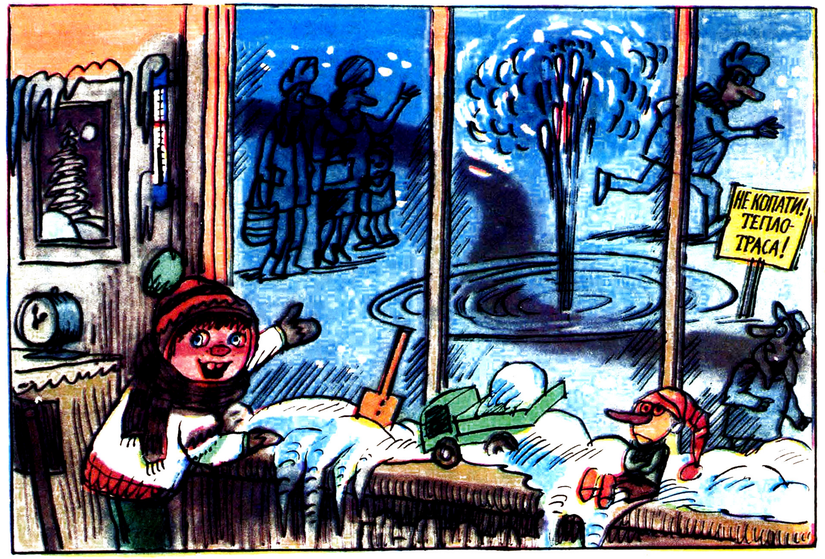

— Ура! Гаряча вода пішла!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Недобра це ознака: моя Марійка з порожніми відрами повертається.

ЗАЧАРКОВАНЕ КОЛО

ЩОБ ЗНАВ...

Якось ішли собі вулицею керівники Калинівського експериментального заводу деревних матеріалів і щось знайшли. Те «щось» у калюжі лежало і губами пляскало. Підібрали. На завод доставили. Мовили: «П'яниця проспиться та ще й до діла згодиться». І призначили «підібраного» Анатолія Корнійовича Дубинця, який вже не в одній чарці дно бачив, на матеріально відповідальну посаду завідуючого складом, де, крім інших цінностей, зберігається спирт. «Чоловік не коняка,— більше відра не вип'є»,— міркували.

Дубинцеві таке чуйне ставлення до нього страшенно сподобалось. Оглядівся він на новій посаді та й узявся за свою улюблену справу. Робив її приспівуючи: «Сам п'ю, сам гуляю, сам стелюся, сам лягаю...»

«Мало чого не буває, що п'яний співає! — заспокоюють самі себе керівники заводу. — Кажуть, що п'яниця, а насправді брехня, бо він не п'є, а просто ковтає...» А коли підрахували, що завскладом проковтнув мало не два центнери спирту, захоплено заволали: «Оце так дудлить!»

Та заводські бутлі виявились не бездонними. Коли в них не лишилось і краплі спирту, Дубинець перестав пити на роботі — переніс це приємне заняття додому. Такий поворот справи не сподобався директорові заводу Володимиру Леонідовичу Рубецькому, і він видав наказ про звільнення з роботи А. К. Дубинця... «за появу на роботу в нетверезому стані». Ото щоб знав, як пити вдома, а не на робочому місці!

І. ГАЛІЦИН.

Вінницька область.

ВІСТІ

ВОНО Б І ДОБРЕ, АЛЕ...

За останнє десятиліття продукція сільського господарства ФРН подвоїлася. Воно б і добре, звичайно, якби не одне: прибутки фермерів на одну третину зменшилися, 200 000 селянських господарств опинилися на грані краху.

Досвідчені економісти підрахували: якщо подібні тенденції у сільському господарстві ФРН збережуться, то років через двадцять та продуктивність зросте у чотири рази, а прибутки фермерів сповзуть до нуля. Отакий, бачите, парадокс політекономії вимальовується.

НЕ ВСЕ ПЕРЕДБАЧИВ

Дбаючи про часи прийдешні, один скульптор із фінського містечка Леппявірта загодя виготовив сам собі надгробний пам'ятник, який, коли настав час, і поставили на його могилі. Але завбачливий митець не все передбачив: завчасно подбавши про увічнення своєї пам'яті, він, як виявилося, не подбав про своєчасну сплату податків, і судовий виконавець наклеїв на пам'ятник постанову суду про його конфіскацію за борги небіжчика. Закон є закон.

БІЗНЕС — ПОНАД УСЕ!

Коли людина під хмелем за кермо машини всідається,— щосекунди може якась біда трапитися. Тому проти таких любителів чарки скрізь боротьба ведеться. В тім числі й у США.

У місті Солт-Лейк-Сіті, адміністративному центрі штату Юта, полісмен Патрик Бунс дуже старанно виконував ці свої обов'язки. Після того, як він заарештував 53 п'яних водіїв автомобілів, а 79, які теж випили, але майже «у межах норми», суворо попередив, кількість клієнтів місцевих барів значно зменшилася. Власники барів ударили на сполох — почали скаржитися у мерію, що Бунс псує їм комерцію. Закінчилося тим, що Патрика витурили з поліції.

ГРОШІ НЕ ПАХНУТЬ

Людину, яка зловживає наркотиками, ніхто з американських підприємців на роботу не візьме. Та це й зрозуміло: у США чимало й здорових людей без роботи ходить, а тут — наркоман, від якого можна іще й клопоту діждатися. Виявити ж наркомана — не така-то уже й мудра штука — аналіз сечі одразу ж засвідчить цей гріх.

Ота обставина й породила новий вид бізнесу: в місті Остін, адміністративному центрі штату Техас, якийсь Джеф Найтберд організував жваву торгівлю — продає запечатані поліетиленові мішечки з «гарантовано бездоганною» сечею. П'ятдесят доларів за мішечок. Цей «товар» він бере у членів релігійної секти «Біблійські старці», які не тільки з наркотиками, а й з алкоголем і тютюном не знаються.

Якщо зважити на те, що любителів причаститися наркотичним дурманом у США не бракує (маріхуану, наприклад, курить понад третина дорослого населення), то можна передбачити, що цей вид бізнесу набуде там чималого розмаху.

ЗНАВ, ЧИМ ДОГОДИТИ

Уявіть собі таке: приходить до вас знайомий, а в грудях у нього — якраз де серце — сокира стирчить; біла сорочка закривавлена...

Скажете, бути не може такого. Що ж, десь і не може, тільки не в Америці — там таке частенько буває.

Але не жахайтеся: це черговий вибрик моди — сорочка із дуже правдоподібним зображенням ввігнаної в груди сокири.

Автор новинки, 29-річний дизайнер Ед Едмонтон, вловив моду на дух, який культивується сьогодні в Сполучених Штатах, і непогано на цьому підживився: такі сорочки користуються чималим попитом, а ціна — тридцять доларів штука.

Мал. М. ЛИТВИНА

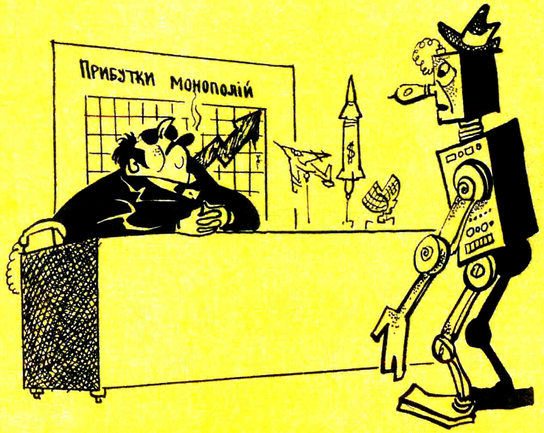

— Сподіваюсь, тебе на страйки не запрограмовано!

Мал. А. БОРДУНІСА

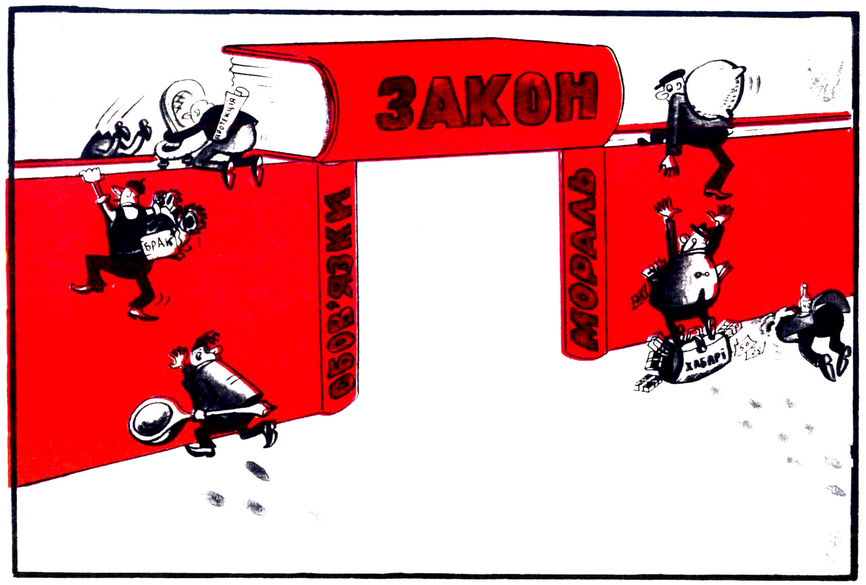

ПРОБЛЕМНА
ситуація

Для того, щоб упевнено почуватися на людях, кожному з нас потрібно як мінімум у щось узутися і одягтися. А також перевірити, чи все на тобі добре тримається.

Ось, скажімо, штани. Для мужчин вони мають неабияке значення. Якщо штани погано тримаються, це негативно впливає і на настрій, і на виробничі показники.

Питанням утримування штанів людство займалось давно. Найдовше штани утримувалися з допомогою очкура. Наші предки, як засвідчують історичні документи та спогади старожилів, виробляли і штани, і очкурі до них. Тут надійність гарантувалася стопроцентно.

Пізніше, з розвитком цивілізації, штани почали носити на поясах. (Дехто, правда, віддає перевагу підтяжкам). З'явилося безліч різновидів цього штанопідтримуючого пристрою. Звичайно ж, пояси теперішні не йдуть ні в яке порівняння із колишніми. Нині кожна пряжка на поясі — це справжня тобі прикраса.

Скажімо, купили ви собі пояс Чернівецької шкіргалантерейної фабрики, одягли нові штани і виходите з дому. Архаїчного цвяха в тій пряжці немає. А пояс підтримується елегантними зубчиками. Отож нова пряжка блищить, новий пояс вилискує, і ви гордо крокуєте вулицею.

Та раптом відчуваєте, що штани ваші поступово, але невблаганно зсуваються з живота на коліна. Торкаєте пряжку. І тут же другий кінець пояса безнадійно вискакує з неї. Оті кляті зубчики не втримали його. Шукаєте затишне місце подалі від людських очей, заправляєте кінець пояса знову в пряжку, притискуєте зубчиками і продовжуєте свій хід.

Але цього разу зубчики, які повинні тримати решту пояса, спокійно сковзають по ньому, і ваші штани знову під загрозою спадання.

Підтримуючи їх однією рукою, спішите додому, шукаєте стару пряжку (оту, що з цвяхом посередині), пришиваєте її до пояса — і тоді вже можете сподіватися, що ваші штани в повній безпеці.

А може все-таки повернутися до очкурів?..

В. КРАВЧУК,
штаноносій.

P.S. А може, на Чернівецькій фабриці, окрім поясів, випускають ще й інструкцію, як ними користуватися? І ще одне цікавить автора: чи носить хто-небудь з відповідальних працівників цієї фабрики отакі пояси? І чи не важко їм, у такому разі, виступати з промовами про якість, підтримуючи штани однією рукою?

В.К.

телеграфне агентство ПЕРЦЯ

ПЕРСОНАЛЬНА БІГОВА ДОРІЖКА

м. СЕВАСТОПОЛЬ. (Кор. ТАП). Найближчим часом для кожного гравця місцевої футбольної команди «Чайка» буде прокладено персональну бігову доріжку. Для початку з дозволу спорткомітету міста всі гумові плити бігових доріжок стадіону «Чайка» вивезено на заміську учбово-тренувальну базу команди. Севастопольським же спортсменам-бігунам, які тренувалися на цьому стадіоні, тепер можна порекомендувати займатися бігом на місці.

НОВИНКА АВТОСЕРВІСУ

Новий вид послуг запроваджується на 2-му Дніпропетровському авторемзаводі. Віднині тут не тільки капітально ремонтуватимуть автомобілі, а й доставлятимуть їх замовникам спеціальними тягачами.

— На ідею впровадити таке нововведення нас наштовхнув випадок з двома ЗІЛами-554, які прибули з Розівського РТП Куйбишевського району на Запоріжжі,— розповів кореспондентові ТАП начальник ВТК цього підприємства І. Д. Аксельрод. — Коли представники РТП приїхали забирати свої машини з капремонту, то вони були дуже незадоволені однією обставиною: до нас їхні ЗІЛи, бачите, прибули своїм ходом, а назад їх довелося тягти на причепах, оскільки їхні мотори не заводилися й багатьох деталей у них взагалі не виявилося: жиклерів, передніх фар, амортизаторів і так далі... Тепер же, коли ми самі доставлятимемо замовникам їхні автомашини власними тягачами, кількість нарікань на неякісний ремонт, думаю, значно зменшиться.

БЮРОКРАТИЧНА ЕЛЕГІЯ

Штат. Зарплата. Установа.
Милий циркуляр.
Пункт. Параграф. Постанова.
Акт і формуляр.
Резолюція. Розписка.
Справи... Цілий ряд.
Звіт. Інструкція. Записка.
Зведення. Наряд.
Підпис. Довідка. Печатка.
Віза. Договір.
Протокол. І — все спочатку.
І — папір, папір...

Григорій ГАРЧЕНКО.

СПОРТ, СПОРТ, СПОРТ...

Малюнки Юрія КОСОБУКІНА

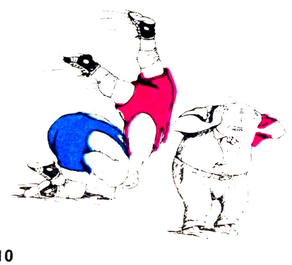

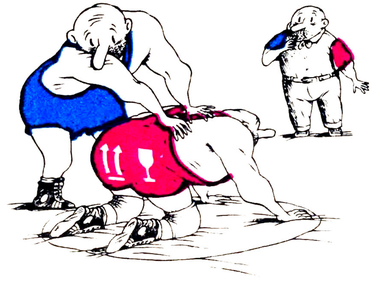

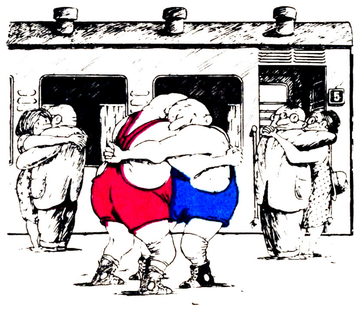

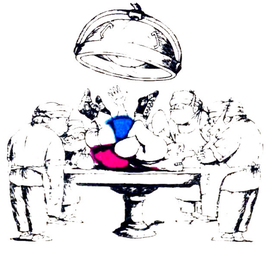

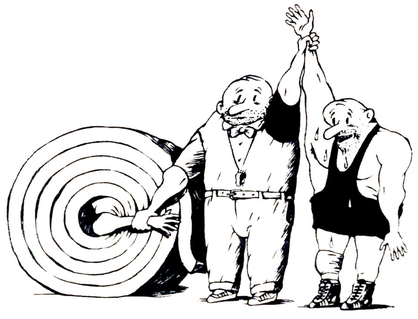

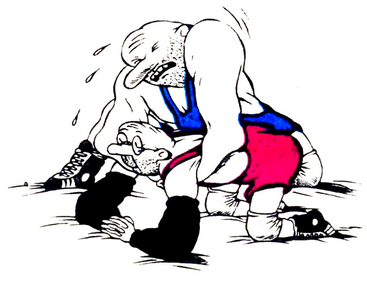

Сторінка для дітей

ВУХА ПІДВЕЛИ

З лісової школи Вуханчик повернувся пізно. Мама-зайчиха спитала:

— Де ж це ти гуляв?

— Я не гуляв. Я у школі був.

— У школі тебе не видно було.

— А ти що, по телевізору дивилася?

— По телевізору? У мене просіка краща за телевізор. Бачила, всі звірята з вашого класу давно пройшли.

Вуханчик відвернувся.

— Ми з Куцохвостиком клас прибирали.

— Не обманюй,— сказала мама-зайчиха. — Ви вчора чергували. А сьогодні у школі ви не були. У латки з Куцохвостиком гралися.

— Бач, який він ябеда, цей Куцохвостик! Ось я йому вуха намну. І коли він устиг? Ми з третього уроку разом пішли. Разом гралися...

— Ніхто мені не ябедничав. Сама взнала.

— Як?

— По вухах.

— По яких вухах?

— По твоїх. По яких же ще.

— Ги... Як же це?

— Дуже просто. Мені вони відразу сказали, що ти неправду кажеш.

— Але ж вуха говорити не вміють.

Мама-зайчиха усміхнулася.

— Це так. Говорити вони не вміють. Та якщо неправду кажеш — вони червоніють.

ЧУДОВЕ РЕЧЕННЯ

Зайчик Вуханчик приніс до лісової школи великий букет польових квітів.

На уроці букет побачив їжачок, спитав:

— Навіщо ти квіти приніс?

— Вчительці подарую.

— Вона що, їстиме їх?

— Чудний! У неї сьогодні день народження.

— Так би відразу й сказав,— закліпав очима їжачок.

— Принести, бач, я приніс,— сказав Вуханчик. — А ось як подарувати, не знаю.

— Щось придумаємо.

Учителька Зайка Зайківна лагідно подивилася на малят:

— Ану, Колючко, йди до дошки. Напиши речення зі звертанням.

Довго стояв їжачок біля дошки. Увесь ніс крейдою вимазав. І раптом вигукнув:

— Придумав!

Довго і старанно виводив він букву за буквою. Потім голосно прочитав:

— Дорога Зайко Зайківно! Ми всім класом поздоровляємо вас із днем народження!

Вуханчик підійшов до вчительки і подав їй букет.

— Дякую,— сказала Зайка Зайківна. Потім подивилася на своїх учнів і запитала:

— Як ви гадаєте, гарне речення написав Колючка?

— Чудове! — дружно гукнули звірята.

Василь БИРЮКОВ.

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

Скаче вогник
По гілках.
Зайчик з ляку:
— Ох та ах!
Мовила розважно
Гілка:
— То не вогник
скаче...

(Білка).

На городі в нас
Росте
Сонце ясне,
Золоте:
Жовте око,
Жовті вії,
Та чомусь воно
Не гріє.

(Соняшник).

Загорнулася в клубок
Ціла купка голочок.
Лис підбіг,
Голки понюхав,
Потім довго
Носа чухав.

(Їжак).

Марія ПОНОМАРЕНКО.

РОЗУМНА ДОЧКА

Сиділа Ната з лялькою в руках.
Упали ноти —
Ната каже:
— Бах!
Сплеснула у долоні рада мати:
— Ну, чи не диво
З нашого дитяти?!
Хоч і годочків їй іще так мало,
А композитора — дивись, яка! — пізнала.

Володимир МАТВІЄНКО.
Переклад з білоруської.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

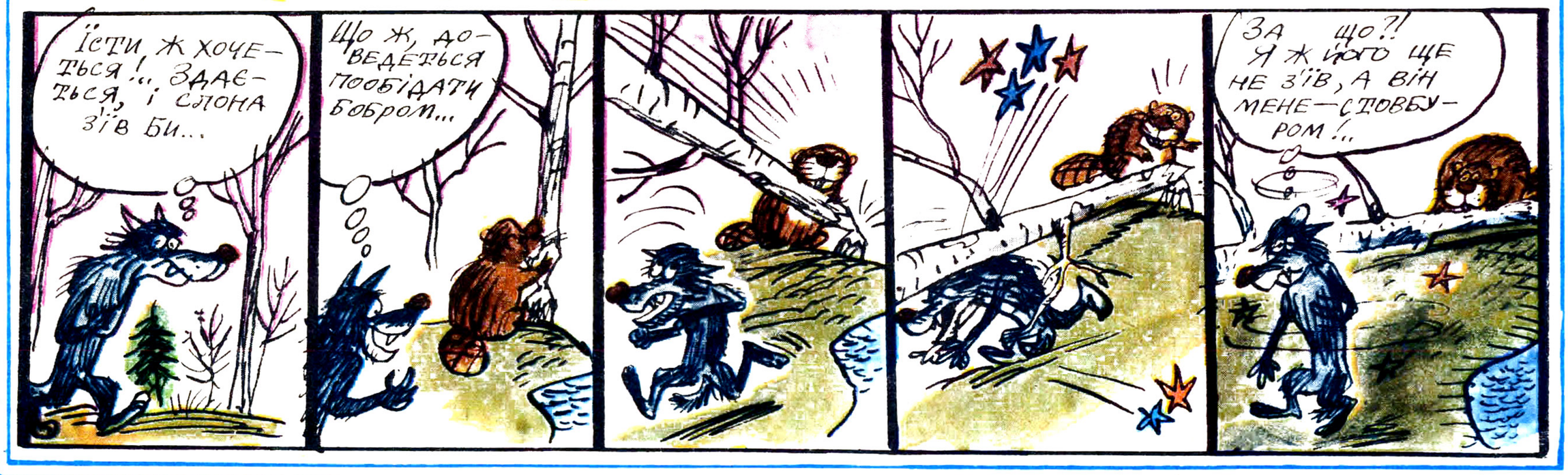

Народні усмішки

ДОДУМАЛАСЬ!

— А ми, мамо, їздили з Миколою на море. Оце щойно повернулися. Насмажилися вволю! Сонце аж пашить, пісок гарячий — немов на сковорідці, а вода — справжнісінький окріп. Сім потів з нас зійшло, доки відпочивали. Краса!

— Ну й добре, доню, що вам сподобалось. А тепер погомоніть трохи та підемо на город — допоможете мені картоплю копати.

— Тю, мамо! Більше нічого не придумала? Це щоб у таку спеку та працювати?!

РОЗГАДКА

— Чи давно ти, сусідко, на городі не була?

— Та днів зо три. Якось нездужалось...

— А я, бач, ніяк втямки не візьму, чого це на моїй грядці червоних помідорів стало так рясно!

ДОБРУ НЕ ПРОПАДАТИ

— От дурна: купила цілий кілограм ковбаси, а вона несмачна.

— І що ж ти її — викинула?

— Де там! Чоловікові віддала: він на відкриття сезону полювання пішов.

Повідомив О. ВАРАВА.

м. Готвальд
Харківської області.

ОСВІДЧЕННЯ

— Ти мене кохаєш?

— Дуже.

— А одружишся?

— Не розумію, чому ти так швидко перескакуєш з однієї теми на другу?..

ПРИКМЕТА

— Увечері, мабуть, буде буря! — каже чоловік, йдучи на роботу.

— Якщо ти повернешся раніше, ніж я ляжу спати, то бурі не буде,— заспокоїла дружина.

ВЛУЧНА ВІДПОВІДЬ

П'ятирічний хлопчик відповідає по телефону:

— *Мами нема вдома!*

Потім, подивившись на батька, додає:

— *Але тут є її заступник...*

Повідомив Л. РЕЗНИЦЬКИЙ.

м. Харків.

В НОГУ...

В наш вік
і тих зустріти можна часом,
Хто в ногу йде
лише з минулим часом.

Валерій ОЛЕВСЬКИЙ.

Мал. А. ЮНА

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Останнім часом працівники столичної державтоінспекції стали помічати, що із деякими злісними порушниками правил дорожнього руху відбуваються якісь дивні метаморфози. Скажімо, варто спинити якогось п'яного водія, як уже наступного дня до державтоінспекції летять «характеристики-виручалочки» на нього. І в тому документі, підписаному класичним трикутником, такий собі злісний порушник починає виглядати мало не ангелом. Про подібні факти такого фантастичного перетворення писалося у фейлетоні «Ангели на дорогах» (Перець № 11, 1987 р.).

Як сповістив редакції секретар Київського міськкому Компартії України тов. Мартинюк, нині з «грішними» ангелами проведено відповідну роботу.

Зокрема, за керування автомобілем у стані сп'яніння партком АТП-23060 та Ленінградський райком Компартії України виключив В. Д. Новикова з членів КПРС. На робітника Київського міжобласного управління пуско-налагоджувальних робіт В. Б. Аняйкина трудовий колектив наклав стягнення і позбавив преміальної оплати за підсумками року. Майстрові виробничого навчання СПТУ-13 О. І. Пантелусю профком оголосив догану. Його також позбавлено премії.

Партійні організації не залишили поза увагою й так званих ангелотворців, які у характеристиках-клопотаннях всіляко намагалися вигородити любителів їздити за кермом під чаркою. Їм вказано за безпринципність.

Кінець безсонню

Уже, либонь, із тиждень, як найшло на Килину Гурник безсоння і так висушило жінку, аж сусідам лячно. І не знати, чим би це все скінчилося, якби щасливий випадок не надіслав онуку Віку.

Якось дорогою з міста випало Килині повертатися разом із дільничним інспектором міліції. Хлопець він товариський і між іншим розповів бабі, яких прочуханів дістають самогонники. Від тих слів Килині аж п'яти затерпли. Бо й за собою грішок чула.

Щоправда, сивухи вона ніколи не гнала, а тільки таку, що у ложці горить. Без запаху, чистенька, як сльоза, а ще як заправить її ванільним чи паленим цукром, то — справжнісінька «магазинна». Тож відбою від односельців не було.

А після розповіді міліціонера стара не на жарт перелякалася. Так і посадити можуть. Ото набереться сорому на старість!

Після недовгих мук зважилась: розібрала «пекельний» апарат, надійно все поховала. Лишень із «ліками» вийшла затримка, зосталося ще з десяток літрів. Звісно, горілочку ховати вона добре вміла, бо наловчилася, ще воюючи з покійним чоловіком. Мав він великий потяг до оковитої, а ще більший нюх. Але й Килина не мішком бита. Робила криївки і в собачій буді, і в шпаківні. Бувало, в саду закопає, а зверху огірків або капусти насадить. Та обдурити того пияцюгу й сам дідько б не здужав. А як, не приведи господи, прийде шукати отакий «здібний», як її чоловік? Ой, матиме гризоту! Довго вона гадала, з сотню місць перебрала, а таки, здається, придумала. На видноті висить якраз десятилітровий обприскувач, яким жуків кроплять. Приніс його хтось за «ліки», та вона й не користувалася ним, махала більше віником з відерця. Вже хотіла, було, збути його, та потім пожалкувала. Наче у воду дивилася. Тепер, бач, і йому призначення знайшлося.

І все ж брав її страх: рипне хвіртка, а здається, що то вже прийшли самогонку шукати. Й, либонь, висохла б стара від страхів, та нагодилась онучка. Якось у суботу зраненьку Килина подалася на ринок, а Віку залишила на господарстві. Повернулася з торгів, а дівчина квапиться похвалитися.

— Я у вас, бабуню, дяку заслужила. Приходив тут ваш сусіда вуйко Іван та й просив позичити обприскувача жуків покропити. Я пригадала, що бачила щось схоже у притулі. Зняли його, аж він майже повнісінький. Вуйко й не став готовити новий розчин, а залишив натомість пачку порошку. А як через годину приніс, то дуже гарно дякував. Каже, що такого міцного тріла не бачив. Жуки від нього тієї миті на землю попадали. Й дуже гарно просив вас, як на другий рік будете знову собі те тріло діставати, то щоб і про його жуків подбали...

Ярослав ВОЛОЩУК.

м. Чернівці.

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Він у мене кожну годину свистить.

Мал. О. КОНОНЕНКА

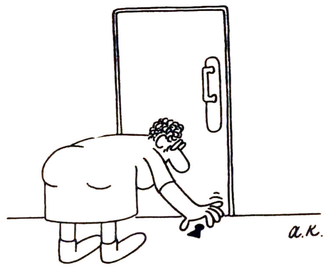

Без слів.

Мал. В. МИЛЕЙКА

Без слів.

НЕЩАСЛИВА ДОЛЯ

О доля у роззяв!
Життя їх зневажає:
Хто тільки ловить гав,
Жар-птиці не спіймає.

Юрій РИБНИКОВ.

Мал. А. ПОМАЗКОВА

— Зробіть з мене Бельмондо.

ЗАДУМАВСЯ

Критикував Комар Ведмедя сміло.
Тепер не спить Бурмило і гадає:
— Ти ба! Плюгаве зовсім осміліло...
Невже й воно уже десь лапу має?

Володимир ДУГАР.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

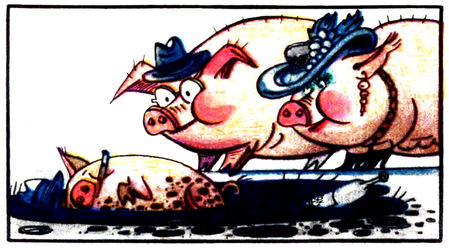

— Нарешті наш синок знайшов своє місце в житті.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Мій син дальтонік! Як він може відрізнити Чорне море від Червоного!

ГОРОБЦІ І ГАЛОЧКИ

На всіх нарадах з гармати стріляли по горобцях, і на папір падали галочки. Їх ставив стріляний Горобець.

СУБОРДИНАЦІЯ

— Хоч як це важко, але хтось повинен бути першим,— вчила Двійка Одиницю.
...— Немає нічого почеснішого, як іти попереду,— переконувала згодом Одиниця Нуля.

Валерій МИХАЙЛИК.

м. Луцьк.

Мал. А. ЮНА

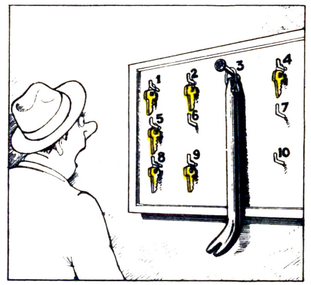

Без слів.

Мал. І. МАРИНИЧЕВОЇ

Дбайливий батько.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

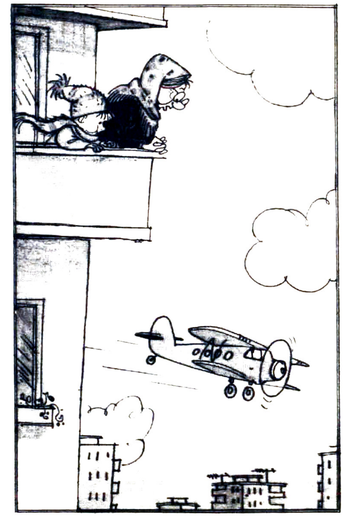

— Щось літаки сьогодні низько літають: мабуть, на дощ.

У СВІТІ ЦІКАВИХ ФАКТІВ

П'ятнадцять нових моделей взуття розробила Коркинська взуттєва фабрика. Як і попередні моделі, ці також ніхто не купує.

• • •

Макухинський машинобудівний завод всього за сім місяців налагодив випуск нового перспективного кукурудзозбирального комплексу «Ку-ку-87». Цікаво, що технічну документацію на нього затверджували рівно двадцять п'ять років.

Петро ПОЛЯКОВ.

Теми малюнків цього номера придумали: А. Василенко, В. Чмирьов, О. Кононовенко, В. Тільман, Р. Друкман, В. Космилін, М. Литвин, М. Пишний, А. Помазков.

Друже Перче!

Чи не доводилось тобі бачити в цирку такий номер. Їде клоун на велосипеді і... раптом від велосипеда відлітає одне колесо, потім рама, за нею кермо, сідло і врешті велосипед їде лише на одному колесі. Отакий фокус в цирку робиться за одну-дві хвилини.

А в мене подібний фокус триває значно довше. Купив у 1983 році велосипед «Десна». Спочатку в ньому випали спиці, а згодом він весь розсипався. Купив через рік харківську «Україну». У цьому велосипеді навпаки — спочатку відвалився багажник, потім почали сипатися спиці, випала втулка, розхиталася рама. Словом, був велосипед, а стала купа металевого брухту.

Отож, я і думаю, Перче, що напевне ці велосипеди на заводах, де виготовляють «Десну» і «Україну», були зроблені спеціально для циркових номерів, але їх помилково надіслали у торговельну мережу, і вони дісталися мені.

В. ТАРАСЕНКО.

Черкаська область.

●

Купила я в гастрономі «Білочка» кілька котлет. Дома зібралася їх підсмажити... аж раптом помітила в одній щось схоже на кіготь птаха. Оскільки ні я, ні мої сусіди не могли збагнути, що ж це таке, то я звернулася до державного санітарного лікаря м. Ужгорода Г. М. Павського. Він нам і роз'яснив: «Вірогідно, що факт попадання стороннього предмета у котлети можливий при транспортуванні їх до магазину у відкритому контейнері разом із птицею». Тепер усе ясно. А уявляєш, Перче, якби разом із котлетами перевозили, наприклад, слона чи ведмедя? Отже, виходить, нам іще пощастило.

А. БУРЛАКА.

м. Ужгород.

●

Кажуть, з усіх видів біноклів найпотужнішим є морський. А раз так, то чи не допоміг би ти його дістати? Він украй нам потрібен.

Два роки тому будівельно-монтажне управління № 5 тресту «Криворіжгазкомунбуд» прокладало до наших осель, що по вулиці Тернопільській села Балабанівка, природний газ. Але, як часто трапляється, забули будівельники ті труби повкладати у траншеї та пригорнути їх землею. Так лежать вони на поверхні й донині. А нам через це до власних дворів тепер, як кажуть, ні зайти, ні заїхати. Та й потім за мокрої погоди грязь на нашій вулиці — неймовірна.

Тому, Перче, й просимо у тебе бінокль, аби подивитися, в якому напрямку здиміли ті горе-будівельники.

ЖИТЕЛІ
вулиці Тернопільської.

Жовтневий район
Миколаївської області.

●

Чи відомо тобі, що Фастівська швейна фабрика почала боротьбу з підлабузниками? І почала цю боротьбу дуже своєрідно. А саме — випустила партію джинсів, які не дозволяють гнутися перед начальством. Хочне-хоч, але в цих штанях будь-хто має стояти тільки рівно, оскільки пошито їх із такого унікального матеріалу, який зовсім не гнеться.

От тільки в одному, Перче, біда, що продають цей товар у магазинах масового попиту, а не спеціалізованих магазинах для підлабузників.

А. СМИРНОВ.

м. Фастів
Київської області.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...колгосп імені Івана Франка Тлумацького району, що на Івано-Франківщині, шиє робочі рукавиці для ледарів. Про це сповістив редакції тракторист Івано-Франківського управління буровик робіт В. І. Тарасов. Свою думку Віктор Іванович грунтує на тому, що пошито ці рукавиці з такого хитрого матеріалу, який не витримує й години справжньої роботи, а одразу рветься. Отже, ледарям є на що посилатися.

...учні середньої школи села Володимирівки Петрівського району Кіровоградської області постійно займають призові місця у збиранні металобрухту. Секрет їхнього успіху, як на диво, дуже простий. Адже землі місцевого радгоспу лежать у так званій зоні інтенсивного будівництва високовольтних ліній електропередач. Отож, споруджуючи якусь нову ЛЕП, монтажники не поспішають демонтувати стару. Щось подібне сталося і на будівництві лінії ВЛ-330 «Рудна — Кварцит». Коли замовник — Кіровоградське Східне підприємство електромереж — разом із генпідрядчиком — Дніпропетровською мехколоною № 78 — збудувавши цю нову лінію, покидали у радгоспній кукурудзі електроопори від старої. І тепер учні без зайвих клопотів по частинах здають її в металобрухт.

ПЕРЕЦЬ
№ 22 (1256)

ЛИСТОПАД
1987

Головний редактор О. ЧОРНОГУЗ.

Редакційна колегія: А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), М. ПРУДНИК, І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заступник головного редактора).

Журнал «Перец» № 22 (1256) (на украинском языке) Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 16.10.87. Підписано до друку 02.11.87. БФ 36456. 70×108/₁₆. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2 240 100 прим. Зам. 05229.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА» © Журнал «Перець» 1987 р. Видається з січня 1927 року. Виходить двічі на місяць

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 446-84-21, 441-89-37, 441-89-38.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4. Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

ЖОВТА ПРЕСА ЗА РОБОТОЮ.